

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 i art. 5 decyzji ramowej Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa oraz art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one uregulowanie prawne państwa członkowskiego, zgodnie z którym sąd krajowy w postępowaniu takim jak postępowanie główne może nałożyć karę na osobę prawną za konkretne przestępstwo, którego popełnienie nie zostało jeszcze ustalone, ponieważ jest przedmiotem niezakończonego prawomocnie równoległego postępowania karnego?
- 2) Czy art. 4 i art. 5 decyzji ramowej 2005/212/WSiSW i art. 49 karty należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one uregulowanie prawne państwa członkowskiego, zgodnie z którym sąd krajowy w postępowaniu takim jak postępowanie główne może nałożyć karę na osobę prawną, określając wysokość tej kary w wysokości korzyści, jaką uzyskano by z konkretnego przestępstwa, którego popełnienie nie zostało jeszcze ustalone, ponieważ jest przedmiotem niezakończonego prawomocnie równoległego postępowania karnego?

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 3 lutego 2021 r. w sprawie T-17/19, Giulia Moi / Parlament Europejski, wniesione w dniu 19 kwietnia 2021 r. przez Parlament Europejski

(Sprawa C-246/21 P)

(2021/C 228/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr, M. Windisch, T. Lazian, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Giulia Moi

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu wniesionego do Sądu poprzez uwzględnienie żądań przedstawionych przez Parlamentu Europejski w pierwszej instancji;
- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Sąd nadużył władzy, orzekając ultra petita, w zakresie, w jakim uwzględnił w ramach przedmiotu sporu decyzję przewodniczącego Parlamentu Europejskiego stwierdzającą zaistnienie sytuacji mobbingu i stwierdził nieważność tej decyzji (pkt 34, 37, 38 i 76 zaskarżonego wyroku);
- Zarzut drugi, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo Parlamentu do obrony (pkt 35 i 36 zaskarżonego wyroku);
- Zarzut trzeci, zgodnie z którym Sąd naruszył art. 263 akapit szósty TFUE w zakresie, w jakim zignorował przewidziany w nim termin do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności i uwzględnił w ramach przedmiotu sporu decyzję przewodniczącego Parlamentu Europejskiego stwierdzającą zaistnienie sytuacji mobbingu, która w międzyczasie stała się ostateczna (pkt 76 i 77 zaskarżanego wyroku);
- Zarzut czwarty, zgodnie z którym Sąd naruszył art. 232 TFUE poprzez zignorowanie kompetencji Parlamentu Europejskiego do swobodnego organizowania jego zasad funkcjonowania, przewidzianych w przepisach wewnętrznych w sprawie nękania psychicznego lub molestowania seksualnego z udziałem posłów do Parlamentu Europejskiego oraz w regulaminie Parlamentu, w szczególności art. 166 i 167, mających zastosowanie w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych sprawy, dotyczących sankcji (pkt 12, 13, 63, 66, 129 i 132 zaskarżonego wyroku).